

i nogen væsentlig Grad. Den var som sagt den 1ste Januar 1891 vokset til 2,481,000 Kr., medens 5 Procent af den fornødne Formue er 2,263,000 Kr., altsaa bliver der kun omtrent 220,000 Kr. som Overskud. Det er ganske rigtigt, at Fonden ikke uden videre regnes med i Beholdningsformuen, men det er heller ikke at forstaa saaledes, at den derfor staar til fri Disposition for nogen. Naar man til syvende og sidst tænker sig, at Anstalten afvikles, vil denne Fond tjene som Sikkerhedsfond for Statskassen, der er ingen anden Gjer af denne Fond end selve Anstalten, og Driftsfonden vil altsaa, naar hele Anstalten af 1871 skulde tænkes at blive afviklet, enten være gaaet med til Dækning af Forpligtelserne, eller Restbeløbet vil tilfalde Statskassen. Altsaa jeg kan ikke se, at der egentlig er noget uheldigt i, at den ikke uden videre regnes med i de øvrige Fønds. Dermed vil jeg selvfølgelig paa ingen Maade have sagt, at jeg i et og alt billiger og er tilfreds med Ordningen af 1870 med Hensyn til Administrationsudgifterne ved Anstalten. Det er et Spørgsmaal for sig, om det er den heldigste Maade at afgøre den Sag paa at udrulle Anstalten med et særligt Driftsfond til at afholde Administrationsudgifter o. s. v. i Stedet for, at de blive direkte afholdte lige som lignende Udgifter ved andre Anstalter vedkommende Staten. — Der er en Bestemmelse i en anden Paragraf, som fra flere Sider er bleven angrebet, og det er Bestemmelsen i § 10 om, at naar et bortkommet Dokument er indfaldt med 6 Maaneders Varjel i „Berlingske Tidende“, og ingen har meldt sig, skal det sættes ud af Kraft. Jeg skal paa det nuværende Tidspunkt ikke opholde Tinget med at komme ind paa en Undersøgelse af denne Bestemmelse. Jeg forbeholder mig at afvente de Forslag til en Vndring af § 10, som maatte fremkomme fra ærede Medlemmers Side, for jeg kommer nærmere ind paa dette. Jeg vil paa ingen Maade benægte, at der kan være meget begrundet i adskilligt af det, der er kommet frem om denne Paragraf.

Med Hensyn til § 2 har der været nogen Uenighed mellem de to ærede Talere, som have behandlet den. Begge have været fuldstændig enige om den Bestemmelse, der er foreslaaet i § 2, om, at man ved Opgørelsen, naar en Interessent vil træde ud af Anstalten, ikke tager Hensyn til Helbredstillæget. Men det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (B. G. Jensen) vilde gaa langt videre og vilde have, at ogsaa de ordnære Sikkerhedstillæg og delvis endog Driftstillæg ikke skulde regnes med, hvor-

imod det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) forment, at det var at slippe alt for billigt ud af et Kontraktforhold, at man skulde kunne træde ud uden at maatte bøde noget som helst. Jeg flutter mig til det ærede sidste Medlems Anstuelse i saa Henseende, og jeg skal kun erindre om, at det kun er den ene Part, der har den Chance at høre Kontrakten. Det er kun den ene Part, der kan bestemme, at Kontraktforholdet skal brydes, og Sandsynligheden er for, at den Part, der bryder Kontraktforholdet, gør det, fordi han ser en særlig Interesse deri. Man vil jo kunne tænke sig f. Eks., at en Mand, hvis Livsforsikring beror paa hans Livsvarighed, kom til den Overbevisning, at hans Livsvarighed var større end Gennemsnittet, og at det altsaa er imod hans Fordel at vedblive at betale disse aarlige Præmier, hvorfor han brød Forholdet. Man kan være vis paa, at i et saadant Tilfælde vil Anstalten komme til at bøde derfor. Det forekommer mig, at naar man overhovedet tilstøder den ene Part at bryde Kontraktforholdet eller forlange det ophævet, er der intet at indvende imod, at han ikke kan tage alle mulige Fordele med sig. — Naar det samme ærede Medlem, hvis Mening jeg nys fluttede mig til, antede over den foreslaaede Bestemmelse i § 12 om at give Anstalten et nyt Navn ved at kalde den for Fremtiden: „Den kongelige Livsforsikringsanstalt“ i Stedet for „Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871“, vil jeg dog gøre den Bemærkning, foruden hvad der er anført i Anmærkningerne til Lovforslaget, at det er ret hensigtsmæssigt, at Anstalten faar et nyt Navn fra den Tid, hvor de gældende Bestemmelser forandres, idet man saa lige straks ved enhver Police, man tager i Hænderne, vil vide, at det er Bestemmelser, som gælde helt ud for den. Men det forekommer mig ogsaa, at Benævnelsen er passende. Ikke blot fordi den er temmelig gængs for Statsanstalter, men ogsaa fordi vi ere vant til ved dette Navn „kongelig“ at forstaa det, som er en Statsanstalt. Jeg havde ikke troet, at dette Forslag skulde give Anledning til nogen Bemærkning. At det ikke er af de Forslag, med hvilke Lovforslaget staar og falder, er selvfølgelig.

Det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) var en af dem, der fandt, at man ikke allerede nu burde forandre Tariffen for Røb af Livrente paa Grundlag af $3\frac{1}{2}$ pCt. Rentefod. Jeg har allerede tilladt mig at gøre den Betragtning gældende, som efter min Mening har en afgørende Betydning, at det, naar man skal fastsætte en